

Sygn. akt II AKa 102/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Paweł Rysiński (spr.)

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – sekr. sąd. Piotr Grodecki

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 r. w Warszawie

sprawy K. C. urodz. (...) w G.

s. B.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 listopada 2015 r. sygn. akt XVIII K 193/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zasądza od K. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 1900 (tysiąc dziewięćset) zł z tytułu opłaty.

UZASADNIENIE

K. C. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 29 stycznia 2013r. do dnia 25 kwietnia 2013r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla (...) Sp. z o.o. i uzyskania dla w/w spółki świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy wynikającego z zawartej w dniu 23 listopada 2009r. pomiędzy (...) Sp. z o.o., a (...) umowy faktoringu, wielokrotnie wprowadził w błąd pracowników (...)co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych stanowiących podstawę wystawiania przez (...) Sp. z o.o. faktur VAT oraz ich rzetelności w ten sposób, że polecał pracownikom (...) Sp. z o.o. wystawienie, a następnie zarejestrowanie w aplikacji służącej do obsługi umowy faktoringu następujące faktury stanowiące dokumenty o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego:

1. w dniu 29 stycznia 2013r. fakturę VAT z dnia 29 stycznia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 29.473,88 zł,
2. w dniu 29 stycznia 2013r. fakturę VAT z dnia 29 stycznia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 7.447,65 zł,

3. w dniu 26 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 26 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 21.033,00 zł,
4. w dniu 12 lutego 2013r. fakturę VAT z dnia 12 lutego 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 14.760,00 zł,
5. w dniu 26 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 26 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 26.302,32 zł,
6. w dniu 4 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 4 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 7.306,20 zł,
7. w dniu 15 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 15 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 27.398,25 zł,
8. w dniu 19 lutego 2013r. fakturę VAT z dnia 19 lutego 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 28.008,95 zł,
9. w dniu 19 lutego 2013r. fakturę VAT z dnia 19 lutego 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...). na kwotę 22.951,49 zł,
10. w dniu 22 lutego 2013r. fakturę VAT z dnia 22 lutego 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...). na kwotę 29.983,71 zł,
11. w dniu 12 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 12 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...). na kwotę 27.015,72 zł,
12. w dniu 12 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 12 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...). na kwotę 22.037,91 zł,
13. w dniu 8 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 8 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...). na kwotę 20.997,95 zł,
14. w dniu 15 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 15 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 29.889,00 zł,
15. w dniu 8 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 8 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 29.058,75 zł,
16. w dniu 9 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 9 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 13.991,25 zł,
17. w dniu 9 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 9 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 19.372,50 zł,
18. w dniu 12 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 12 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 28.197,75 zł,
19. w dniu 16 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 16 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 14.985,09 zł,
20. w dniu 18 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 18 marca 2013f. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 27.992,83 zł,

21. w dniu 26 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 26 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 28.339,20 zł,
22. w dniu 27 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 27 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 29.756,16 zł,
23. w dniu 12 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 12 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 28.443,75 zł,
24. w dniu 20 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 20 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 27.675,00 zł,
25. w dniu 5 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 5 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 20.144,33 zł,
26. w dniu 9 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 9 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 21.809,44 zł,
27. w dniu 14 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 14 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 28.909,92 zł,
28. w dniu 28 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 27 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 11.734,20 zł,
29. w dniu 28 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 28 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 28.014,48 zł,
30. w dniu 14 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 14 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla A. na kwotę 23.677,50 zł,
31. w dniu 14 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 14 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla A. na kwotę 19.803,00 zł,
32. w dniu 18 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 18 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla A. na kwotę 20.700,90 zł,
33. w dniu 5 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 5 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla A. na kwotę 25.743,90 zł,
34. w dniu 5 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 5 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 26.998,50 zł,
35. w dniu 10 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 9 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 27.828,75 zł,
36. w dniu 18 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 18 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 27.997,88 zł,
37. w dniu 8 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 8 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 24.272,82 zł,
38. w dniu 15 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 15 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 20.209,76 zł,

39. w dniu 12 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 12 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) S.A. na kwotę 20.000,91 zł,
40. w dniu 18 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 18 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 17.047,80 zł,
41. w dniu 26 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 26 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 9.350,46 zł,
42. w dniu 14 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 14 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla F. G. na kwotę 23.247,00 zł,
43. w dniu 28 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 28 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 21.348,57 zł,
44. w dniu 18 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 18 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 21.348,57 zł,
45. w dniu 12 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 12 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 22.995,22 zł,
46. w dniu 15 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 15 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 17.922,08 zł,
47. w dniu 18 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 18 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 29.901,30 zł,
48. w dniu 28 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 28 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla P. Z. Ś. na kwotę 16.595,47 zł,
49. w dniu 16 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 16 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 22.591,16 zł,
50. w dniu 15 marca 2013r. fakturę VAT z dnia 15 marca 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 11.995,94 zł,
51. w dniu 8 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 8 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 12.031,86 zł,
52. w dniu 25 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 25 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 13.468,50 zł,
53. w dniu 16 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 16 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 11.713,29 zł,
54. w dniu 16 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 16 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 12.987,78 zł,
55. w dniu 25 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 25 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) j. na kwotę 16.595,47 zł,
56. w dniu 5 kwietnia 2013r. fakturę VAT z dnia 5 kwietnia 2013r. o numerze (...) wystawioną dla (...) na kwotę 9.830,16 zł,

czym doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 960.988,18 zł stanowiącej 80% sumy wartości w/w faktur oraz usiłował doprowadzić (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 240.247,04 zł stanowiącej 20% sumy wartości w/w faktur lecz w tej części zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pracowników (...), czym działał na szkodę w/w banku,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uznał K. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przyjmując, że działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, zaś faktura VAT z dnia 26 marca 2013 r. wystawiona dla (...) sp. z o.o. na kwotę 9.350,46 zł miała numer (...) to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go zaś na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych,

na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. zmieniającej kodeks karny z dniem 1 lipca 2015 r., wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby,

na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz (...) 346,845.50 zł z tytułu, naprawienia wyrządzonej szkody.

Orzekł nadto o dowodach rzeczowych, kosztach i opłatach.

Wyrok powyższy apelacją na korzyść zaskarżył obrońca oskarżonego.

Zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, a to:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną w oderwaniu od swobodnej, ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania, skutkującą niezasadnym przypisaniem oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucany mu czyn zabroniony, a przejawiającą się w szczególności w:

- uznaniu przez Sąd, że zeznania świadka K. S. mają charakter silnie obciążający oskarżonego, podczas gdy świadek ten wskazał na szereg okoliczności dla oskarżonego korzystnych;

- uznaniu przez Sąd, że zeznania świadka K. S. w części obciążającej oskarżonego są ponad wszelką wątpliwość wiarygodne, podczas gdy świadek ten złożył zeznania wewnętrznie sprzeczne, na poszczególnych etapach postępowania rozbieżne, a także niewiarygodne ze względu na okoliczności świadczące o negatywnym nastawieniu do oskarżonego;

- uznaniu przez Sąd, że zeznania świadka K. M. (1) są w pełni wiarygodne, logiczne i spójne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, podczas gdy zeznania te były niewiarygodne, nielogiczne, sprzeczne wewnętrznie oraz niekompatybilne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;

- uznaniu przez Sąd za niewiarygodne zeznań B. G., dotyczących sytuacji finansowej (...) Sp. z o.o. w okresie objętym aktem oskarżenia, w szczególności w kwestii zalegania z wypłatą wynagrodzenia na rzecz pracowników, podczas gdy świadek, jako główna księgowa (...) Sp. z o.o. posiadała pełną i rzetelną wiedzę w omawianym zakresie;

- uznaniu przez Sąd, że zeznania pracowników pokrzywdzonego (...) tj. M. Z., A. S., M. W., I. K., B. S., mają charakter obciążający oskarżonego, podczas gdy depozycje rzeczonych świadków, nie tylko w żaden sposób nie odnosiły się

do przypisywanej oskarżonemu roli w procedurze wprowadzania do systemu factoringowego nierzetelnych faktur a przeciwnie wskazywały na szereg okoliczności faktycznych korzystnych dla oskarżonego;

b) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie przez Sąd całego szeregu dowodów korzystnych dla oskarżonego, które bezpośrednio świadczyły, że w okresie objętym aktem oskarżenia nie wprowadzał on w błąd pracowników (...) poprzez polecanie wystawiania nierzetelnych faktur VAT, co spowodowało niezasadne przypisanie jego zachowaniu znamion stypizowanych w art. 286 k.k.;

c) art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości dotyczących okoliczności wystawiania nierzetelnych faktur VAT, w zakresie objętym aktem oskarżenia, na niekorzyść oskarżonego oraz przyjęcie przez Sąd najmniej korzystnej z możliwych dla oskarżonego wersji w tym zakresie, co pozwoliło na przypisanie mu odpowiedzialności za przestępstwo z art. 286 kk, podczas gdy reguła in dubio pro reo, w świetle wątpliwości występujących w sprawie, nakazywała przyjąć wersję odmienną i w konsekwencji uniewinnić oskarżonego od zarzucanego mu czynu zabronionego;

d) art. 2 § 2 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd ustaleń alternatywnych, w przedmiocie katalogu nierzetelnych faktur VAT, które miały być wystawiane na polecenie oskarżonego, co pozwoliło na przypisanie mu odpowiedzialności za zarzucany mu czyn zabroniony, podczas gdy dokonywanie ustaleń alternatywnych opartych na domniemaniach faktycznych jest na gruncie polskiego prawa karnego procesowego niedopuszczalne, wykracza poza ramy zasady prawdy materialnej, i jako takie nie może stanowić podstawy do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej;

e) art. 413 § 1 i 2 k.p.k., poprzez zaniechanie przez Sąd precyzyjnego określenia w opisie czynu, zarówno zachowania przestępnego ze wskazaniem jego czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia, jak i jego skutków, w tym zwłaszcza wysokości szkody, i w tym zakresie szablony przyjęcie prokuratorskiego opisu czynu, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przyjęcia, iż oskarżony wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego;

które to uchybienia doprowadziły do poczynienia przez Sąd:

błędów w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a polegających na:

a) nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony wielokrotnie wprowadzał w błąd pracowników (...) co do zdarzeń gospodarczych będących podstawą wystawiania przez P. z o.o. faktur VAT oraz ich rzetelności, w ten sposób, że polecał pracownikom (...) Sp. z o.o. wystawienie a następnie zarejestrowanie w aplikacji służącej do obsługi umowy factoringu nierzetelnych faktur VAT;

b) nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony wydając polecenia, o których mowa powyżej, działał wspólnie i w porozumieniu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy oskarżony wydawał polecenia wystawiania faktur VAT pozostając w przekonaniu o ich rzetelności i w związku z powyższym nie miał zamiaru popełnienia czynu zabronionego oraz nie działał wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

c) nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa stypizowanego w art. 297 § 1 k.k., które wynikało z zastosowania przez Sąd niedopuszczalnej na gruncie prawa karnego analogii, prowadzącej do przyjęcia, iż umowa factoringu mieści się w zakresie penalizowanym dyspozycją art. 297 § 1 k.k., podczas gdy umowa factoringu dyspozycją wskazanego przepisu objęta nie jest;

które to błędy były bezpośrednią przyczyną uznania oskarżonego K. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a zatem miały oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Nadto skarżący zarzucił orzeczeniu rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji okazały się niezasadne, dlatego nie mogły prowadzić do uwzględnienia zawartych w niej wniosków.

Skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w ogóle nie wykazuje na czym miałyby polegać uchybienia Sądu w ocenie dowodów, poprzestając na własnym, subiektywnym jedynie spojrzeniu, abstrahującym od całokształtu zgromadzonych dowodów, którym nie sposób zaprzeczyć.

Pokrzywdzony bank potwierdził w sposób nie pozostawiający jakichkolwiek wątpliwości, że otrzymał ze spółki (...) (opisane w akcie oskarżenia) faktury zobowiązujące go do przelania na rachunek firmy ponad 960 tys. zł. Dalsze ponad 240 tys. zł nie zostało przekazane na konto firmy po ich negatywnej weryfikacji. Weryfikacja faktur wypłaconych również wykazała, że bank został wprowadzony w błąd. Spółka wystawiała faktury za towar, który nie był zamówiony przez kontrahenta, nie został wyprodukowany i sprzedany, co potwierdzili świadkowie – pracownicy podmiotów na które wystawiono faktury.

Świadkowie K. S. i K. M. (1) osoby wystawiające przedmiotowe faktury w sposób jednoznaczny, konsekwentny i przekonujący opisały jak na polecenie oskarżonego (prezesa spółki) i sporadycznie jego żony (prokurenta spółki) wprowadzały do systemu elektronicznego faktury o danych przekazywanych im przez oskarżonego i jego żonę.

Zeznania w/w świadków są logiczne, zgodne z relacjami pracowników banku i pracowników kontrahentów sp. P.. Sąd pierwszej instancji słusznie dał im wiarę. Logicznie wyjaśniają również, że proceder będący przedmiotem przestępstwa miał swe podłoże w pożarze, który spowodował przerwę w produkcji opakowań, utratę płynności finansowej spółki i zaległości z wypłatami wynagrodzeń dla pracowników. O trudnej sytuacji finansowej spółki świadczy nadto fakt, że zająć komornicze na rachunku spółki od lipca 2012 r. do maja 2013 r. wyniosły ok. 970 tys. zł.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zeznania św. K. S. i K. M. nie są ani wewnątrz sprzeczne, ani rozbieżne, czy „niekompatybilne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym”. Przeciwnie, wzajemnie się uzupełniają, tworząc w całokształcie zgromadzonych dowodów przekonujący i logiczny opis rzeczywistego przebiegu zdarzeń. Skarżący zdaje się bezpodstawnie sugerować jakoby to nie oskarżony, a w/w świadkowie mieli „interes” we wprowadzeniu banku w błąd. Ten sposób rozumowania, nie dość, że dowolny i niczym nie poparty, jest oczywiście nieskuteczny. Do rachunku spółki na który bank przelewał należności za faktury żadna ze świadków nie miała dostępu, nie mogłaby, jak sugeruje skarżący, uzyskać zatem jakichkolwiek korzyści – w przeciwieństwie do oskarżonego. Ten zaś nie przyznał się do winy i odmówił złożenia wyjaśnień, oświadczył jedynie, że w grudniu 2013 r. zawarł z bankiem umowę zobowiązującą do pokrycia szkody wyrządzonej przestępstwem.

W tym stanie rzeczy Sąd pierwszej instancji trafnie uznał za wiarygodne zeznania św. K. S. i K. M..

W istocie rzeczy w sprawie brak jest dowodów przeciwnych, które mogłyby podważyć ustalenia jakie na tej podstawie poczynił Sąd pierwszej instancji.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut dotyczący oceny zeznań św. G.. Świadek ta nie miała wiedzy na temat istoty sprawy, a jej twierdzenie o dobrej kondycji finansowej spółki nie zasługiwało na wiarę w kontekście ustaleń opartych na innych dowodach, w szczególności niepodważalnego faktu zajęć komorniczych na kwotę blisko miliona złotych. Dlatego Sąd nie uchybił przepisowi art. 7 k.p.k. Niezrozumiałą jest zarzut obrazy tego przepisu w ocenie zeznań pracowników banku – nie odnosiły się one do roli oskarżonego w przypisanym mu przestępczym procederze, a do okoliczności formalnych

związanych z umową faktoringu i jej – w istocie – techniczną realizacją. Dlatego i w tej części zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie mógł być podzielony.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. (pkt b apelacji – strona 10 jej uzasadnienia). Skarżący snuje w tej części rozważania na temat powodów nieprawidłowości w fakturach wprowadzonych do systemu faktoringowego, gdy w sprawie chodzi o faktury, które w ogóle nie miały „podstawy handlowej”, nie powinny być zatem wystawione, o czym przekonują zeznania pracowników kontrahentów spółki - opiewały na towary, które nie były zamówione i wyprodukowane.

Podobnie bezzasadny jest zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W sprawie nie zachodziły wątpliwości, które powziął Sąd, a które rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Już tylko dlatego zarzut jest chybiony, nie zachodziły również takie okoliczności, które wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., winny w sądzie wzbudzić. Stąd oczywista bezzasadność zarzutu.

Sąd nie obraził również przepisu art. 2 § 2 k.p.k. Po pierwsze, przepis ten sam w sobie, nie może stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego. Po drugie, jego treść jest nieadekwatna do realiów sprawy. Sąd wbrew pogładowi skarżącego nie poczynił jakichkolwiek „ustaleń alternatywnych”. Musiałyby one sprowadzić się do ustalenia i przypisania w wyroku popełnienia czynu zarzucanego „oskarżonemu lub innej osobie”. To oczywiście nie miało miejsca i samo w sobie brzmi absurdalnie.

W istocie zaś, w oparciu o dokonane ustalenia faktyczne Sąd uzupełnił jedynie opis czynu o stwierdzenie, że „działał on wspólnie i w porozumieniu z inną osobą”. Miał do tego pełne podstawy dowodowe (zeznania św. K. S.), a swoje stanowisko w tej kwestii przekonująco umotywowował (k. 30 uzasadnienia wyroku).

Bezzasadny okazał się kolejny zarzut obrazy art. 413 § 1 i 2 k.p.k. (pkt e apelacji). W istocie jest on zupełnie niezrozumiały. Wyrok zawiera wszystkie niezbędne elementy ustawowe, w szczególności dokładnie określa przypisany oskarżonemu czyn i jego kwalifikację prawną. Jak się wydaje (k. 18-19 apelacji) skarżący oczekiwaliby określenia w wyroku, które faktury zostały wprowadzone do systemu na polecenie oskarżonego, a które na polecenie „innej osoby”. Wymaganie takie jest oczywiście zbędne skoro Sąd przypisał oskarżonemu działanie „wspólnie i w porozumieniu” z inną osobą, co statuuje jego odpowiedzialność również za zachowania tej osoby podejmowane w wykonaniu owego porozumienia.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał, że w sprawie nie doszło do uchybienia wskazanym przepisom prawa procesowego. Tym samym – w ich konsekwencji, jak zarzuca skarżący nie mogło dojść do błędnych ustaleń faktycznych. Te są zwykle skutkiem uchybień w ocenie dowodów lub ich niepełności. W sprawie niniejszej Sąd przeprowadził wszystkie dostępne dowody, ocenił je zgodnie z regułami art. 7 k.p.k. poczynił ustalenia zgodne ze stanem rzeczywiście zaistniałym. Swoją pogląd na winę oskarżonego obszernie, logicznie i przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. Pogląd ten Sąd Apelacyjny w pełni podziela.

Argument z pkt 2b apelacji, jakoby oskarżony pozostawał w przekonaniu o rzetelności wystawionych faktur nie może się ostać w świetle zeznań osób, które wystawiały faktury i które zeznawały na temat powodów, przyczyn i okoliczności jakie przedstawiał im oskarżony dla uzasadnienia prowadzonego proceduru – co Sąd pierwszej instancji omówił w motywach wyroku (np. k. 9, k. 22-23, k. 24).

Skarżący zarzucił również orzeczeniu nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony popełnił przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. argumentując jedynie, że umowa faktoringu jest umową całkowicie odmienną od umowy kredytu. Tak znikomy argument nie może prowadzić do jego podzielnia. Sąd Okręgowy wskazał (k. 28 uzasadnienia), że umowa faktoringu to w rozumieniu art. 297 § 1 k.k. „podobne świadczenie pieniężne na określony cel gospodarczy” uzyskiwane od banku w sposób wyczerpujący dyspozycję tego przepisu. W tym kontekście fakt, że umowa faktoringu jest odmienna od umowy kredytu pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie może podważać ustaleń Sądu. Wystarczy bowiem, by uzyskane od banku świadczenie pieniężne było „podobne” do kredytu, poręczenia, gwarancji, a więc aby był to

stosunek zobowiązaniowy, którego przedmiotem jest świadczenie pieniężne udzielone przez bank na określony cel gospodarczy. W sprawie niniejszej warunki powyższe spełnia umowa faktoringu między bankiem, a spółką (...).

Z tych przyczyn i ten zarzut apelacji uznać należało za chybiony.

Za oczywiście bezzasadny uznał Sąd Apelacyjny zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Ani kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ani kara grzywny w kwocie 8000 zł, a więc kary oscylujące blisko dolnego ustawowego zagrożenia nie mogą być uznane za rażąco, a więc w sposób, aż oczywiście niesprawiedliwy, surowe.

Oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w warunkach art. 12 k.k., ze z góry powziętym zamiarem, jego zachowanie wyczerpało dyspozycję dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k., a wartość przedmiotu przestępstwa była znaczna – przekraczała milion złotych. Ustawowe zagrożenie przestępstwa przypisanego oskarżonemu wynosi 10 lat. Orzeczona kara osiąga 1/5 owego zagrożenia, a jej wykonanie warunkowo zawieszono.

W tym stanie rzeczy zarzut oparty o podstawę z art. 438 pkt 4 k.p.k. musiał być uznany za oczywiście bezzasadny.

Z tych wszystkich przyczyn nie dzieląc zarzutów i argumentów apelacji, Sąd odwoławczy orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.